

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, 20 grudnia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: sędzia Anna Łosik

Protokolant: Protokolant sądowy Anna Maj

po rozpoznaniu 6 grudnia 2019 roku w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa J. Ł.

przeciwko A. P.

o uznanie umowy za bezskuteczną

- 1. Uznaje, że umowa darowizny udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w prawie własności nieruchomości położonej w K., stanowiącej działkę nr (...) o powierzchni $1121m^{(2)}$, dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą (...), zawarta 3 lipca 2017 roku pomiędzy dłużnikiem P. P. (1) a pozwaną A. P., jest bezskuteczna w stosunku powoda J. Ł., któremu przysługuje wobec dłużnika wiarytelność stwierdzoną prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w P. 20 lutego 2017 roku w sprawie (...)**
- 2. Kosztami postępowania obciąża pozwaną i z tego tytułu zasądza od niej na rzecz powoda 10 417zł.**

SSO Anna Łosik

UZASADNIENIE

Pozwem z 20 października 2017 roku (k. 1- 29) J. Ł. wniósł o uznanie umowy darowizny udziału w nieruchomości położonej w K. stanowiących działkę numer (...) o obszarze $1.121 m^{(2)}$ dla której prowadzona jest KW (...) przez Sąd Rejonowy (...) w P. Wydział VI Ksiąg Wieczystych z 3 lipca 2017 roku, zawartej przez P. P. (1) z A. P., za bezskuteczną w stosunku do powoda oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł i opłaty skarbowej.

Nadto powód złożył wniosek o udzielenie zabezpieczenia przedmiotowego roszczenia poprzez zakazanie pozwanej A. P. zbywania w/w udziału w nieruchomości.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż Sąd Okręgowy w P. w sprawie (...) wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał P. P. (1), aby zapłacił J. Ł. 100.000 zł wraz z odsetkami i kosztami procesu. Nakaz zapłaty uprawomocnił się i 7 kwietnia 2017 roku została mu nadana klauzula wykonalności. 21 kwietnia 2017 roku J. Ł. złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z majątku P. P. (1) do komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) w P.. 26 kwietnia 2017 roku organ egzekucyjny dokonał zajęcia ruchomości w miejscu zamieszkania P. P. (1) w L. przy ul. (...), oddając je pod dozór A. P., najprawdopodobniej żonie dłużnika. Pismem z 27 kwietnia 2017 roku komornik poinformował powoda, że P. P. (1) jest współwłaścicielem nieruchomości opisanej w petitum pozwu. Powód złożył wniosek o wszczęcie egzekucji z udziału w nieruchomości. Zajęcie okazało się nieskuteczne, albowiem 3 lipca 2017 roku dłużnik darował udział w nieruchomości A. P.. Przenosząc własność udziału w nieruchomości na pozwaną i to pod tytułem darmym, dłużnik P.

świadomie postawił się stan niewypłacalności - do tego momentu, oprócz zajętych ruchomości nieznacznej wartości, dysponował jedynie udziałem w nieruchomości, który mógł stanowić istotne zaspokojenie powoda.

Postanowieniem z 6 listopada 2017 roku (k. 31- 35) sąd zabezpieczył powództwo poprzez zakazanie pozwanej, w czasie trwania niniejszego postępowania, zbywania udziału wynoszącego 1/2 część w prawie własności nieruchomości położonej w K., stanowiącej działkę nr (...), o powierzchni 1.121 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy (...) w P., Wydział VI Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...).

W odpowiedzi na pozew z 22 stycznia 2018 roku (k. 47- 80) A. P. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu.

Nadto pozwana złożyła wniosek o zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 §1 pkt. 4 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego wszczętego na skutek zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z 22 stycznia 2018 roku (prowadzonego przed Prokuraturą Rejonową P. w P..

Pozwana zarzuciła bezpodstawność roszczenia powoda z uwagi na nieziszczenie się przesłanek uznania za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzyciela, wskazanych w przepisach art. 527 i następnych kodeksu cywilnego z uwagi na fakt, iż wiarygodność w wysokości 100.000 zł zasądzona nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym przez Sąd Okręgowy w P. dnia 27 lutego 2017 roku w sprawie o sygn. akt (...) nie istnieje. Ponadto nie zaistniała przesłanka dokonania czynności dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli, z uwagi na fakt, iż w wyniku zawarcia umowy darowizny dłużnik nie stał się niewypłacalny, tudzież niewypłacany w wyższym stopniu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nakazem zapłaty z 27 lutego 2017 roku, wydanym w postępowaniu upominawczym przez referendarza sądowego w Sądzie Okręgowym w Poznaniu w sprawie z powództwa J. Ł. przeciwko P. P. (1), w sprawie o sygn. akt (...) nakazano pozwanemu

P. P. (1), aby zapłacił stronie powodowej kwotę 100.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od 22 lutego 2017 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.867 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.617 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu, albo wniósł w tymże terminie sprzeciw.

Pozwany nie złożył sprzeciwu, a nakaz zapłaty stał się prawomocny z dniem 21 marca 2017 roku.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z 27 lutego 2017 roku (k. 12 akt sprawy tut. sądu o sygnaturze (...)), zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności z 28 marca 2017 roku (k. 20 akt sprawy tut. sądu o sygnaturze (...))

Na podstawie przedmiotowego nakazu zapłaty, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, powód pismem z 20 kwietnia 2017 roku złożył wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko P. P. (1) w celu wyegzekwowania należności głównej wynikającej z w/w tytułu wykonawczego.

Pismami z dnia 21 kwietnia 2017 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w P. A. G. zawiadomił P. P. (1) o wszczęciu postępowania egzekucyjnego oraz wezwał do złożenia wykazu majątku.

26 kwietnia 2017 roku organ egzekucyjny dokonał zajęcia ruchomości w miejscu zamieszkania P. P. (1) w L. przy ul. (...), oddając je pod dozór A. P.. O powyższym dłużnik został poinformowany pismem z 27 kwietnia 2017 roku. Korespondencja została odebrana przez niego osobiście 17 maja 2017 roku. Następnie pismem z 5 maja 2017 roku komornik sądowy zawiadomił P. P. (1) o zajęciu rachunku bankowego. Korespondencję doręczono 8 maja 2017 roku.

Pismem z 27 kwietnia 2017 roku komornik poinformował powoda, że P. P. (1) jest współwłaścicielem nieruchomości położonej w K., dla której Sąd Rejonowy (...) w P. VI Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą kw nr (...).

8 maja 2017 roku w związku z toczącym się postępowaniem egzekucyjnym dłużnik stawił się w kancelarii komorniczej i został przesłuchany.

Pismem z 30 maja 2017 roku wierzyciel złożył wniosek o przyłączenie się do egzekucji z wyżej opisanej nieruchomości prowadzonej przez komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym (...) i J. w P. Ł. D., w celu wyegzekwowania należności wynikającej z nakazu zapłaty.

Zajęcie nieruchomości okazało się bezskuteczne, albowiem 3 lipca 2017 roku P. P. (1) i A. P. zawarli umowę darowizny, na mocy której P. P. (1) darował swojej żonie udział w nieruchomości położonej w K. stanowiących działkę numer (...) o obszarze 1.121 m⁽²⁾, dla której prowadzona jest KW (...) przez Sąd Rejonowy (...) w P., Wydział VI Ksiąg Wieczystych. Komornik poinformował o tym powoda pismem z 6 października 2017 roku, z powołaniem się na orzeczenie referendarza z 28 września 2017 roku, oddalające wniosek o wpis w księdze wieczystej wzmianki o toczącej się egzekucji z nieruchomości.

Okoliczności bezsporne, nadto dowody: powołane wyżej pisma zgromadzone w aktach (...), zawiadomienie wierzyciela o stanie egzekucji (k.19) kopia postanowienia z 28.09.2017 r. (k. 20).

Pismem z 20 października 2017 roku J. Ł. złożył zawiadomienie do Prokuratury Rejonowej P. o możliwości popełnienia przestępstwa opisanego w art. 300 §2 kk oraz art. 286 § 1 kk przez P. P. (1) na szkodę J. Ł..

Pismem z 2 stycznia 2018 roku wierzyciel cofnął wniosek o przeprowadzenie egzekucji z dotąd zajętych ruchomości.

Postanowieniem z 15 lutego 2018 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym (...) w P. A. G. umorzył postępowanie egzekucyjne, albowiem okazało się bezskuteczne (art. 824 §1 pkt 3 kpc).

Pismem z 22 marca 2018 roku powód złożył ponowny wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko dłużnikowi P. P. (1) w celu wyegzekwowania należności wynikającej z przedmiotowego nakazu zapłaty.

O wszczęciu postępowania egzekucyjnego komornik sądowy zawiadomił dłużnika P. P. (1) pismem z 27 marca 2018 roku.

24 lipca 2018 roku komornik sądowy dokonał zajęcia ruchomości tj. pojazdu m. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiącego własność dłużnika. Na dzień 12 czerwca 2018 roku komornik sądowy wyznaczył licytację przedmiotowego pojazdu, niemniej jednak okazała się bezskuteczna albowiem na miejscu egzekucji nie ujawniono zajętego pojazdu. Wobec powyższego komornik sądowy A. G. zawiadomił Prokuraturę Rejonową P. o możliwości popełnienia przestępstwa w zakresie usunięcia spod zajęcia, zajętych przez komornika w toku postępowania ruchomości tj. o możliwości popełnienia przez dłużnika przestępstwa z art. 300 §2 kk.

Na skutek zawiadomienia o możliwości popełnienia przez dłużnika przestępstwa złożonych przez J. Ł. i komornika sądowego A. G. przed Sądem Rejonowym(...) i W. w P. toczyło się postępowanie karne przeciwko P. P. (1), w sprawie o sygnaturze akt (...)

Sąd Rejonowy (...) i W. w P. wyrokiem z 29 października 2019 roku uznał P. P. (1), oskarżonego o to że:

- w dniu 03 lipca 2017 roku w L., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 27 lutego 2017 roku wydanego przez Sąd Okręgowy w P. sygn. akt (...), udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela J. Ł., poprzez darowanie udziału wynoszącego 1/2 części w nieruchomości położonej w miejscowości K., stanowiącej działkę numer (...), dla której Sąd Rejonowy (...) w P., Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...) swojej małżonce A. P. tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 kk.

- w dniu 12 czerwca 2018 roku w L., w celu udaremnienia wykonania nakazu zapłaty z dnia 27 lutego 2017 roku wydanego przez Sąd Okręgowy wP. sygn. akt (...), udaremniał zaspokojenie swojego wierzyciela J. Ł., poprzez ukrycie samochodu ciężarowego marki M. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2007, zajętego przez komornika w dniu 24 kwietnia

2018 roku protokołem zajęcia ruchomości tj. o przestępstwo z art. 300 § 2 kk, za winnego zarzucanych mu czynów i wymierzył karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczenie nie jest prawomocne.

Dowód: kopia zawiadomienia o podejrzeniu możliwości popełnienia przestępstwa z 20.10.2017 r., kopia zawiadomienia wierzyciela o stanie egzekucji z 06.10.2017 r., kopia aktu oskarżenia, kopia wyroku z 29.10.2019 r. wydanego w sprawie o sygn.. akt (...) wraz z uzasadnieniem (stanowiące załącznik do akt sprawy)

Przedstawiony stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów oraz kopii dokumentów. Sąd uznał te dokumenty za całkowicie wiarygodne i wystarczające dla uwzględnienia powództwa, nie były one kwestionowane przez strony, jak również nie budziły wątpliwości sądu. Podkreślić przy tym należy, że zgodnie z art. 244 § 1 kpc dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle art. 245 kpc dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o zawieszenie przedmiotowego postępowania oraz przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka M. T., albowiem jest związany prawomocnym nakazem zapłaty, jego treść chroni powaga rzeczy osądzonej (res iudicata). Dlatego sąd uznał prowadzenie czynności dowodowych w celu ustalenia, czy wierzytelności stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty istnieje, za niedopuszczalne. Podkreślić należy, iż pozwana w powyższym zakresie nie powoływała się na okoliczności zaszłe po uprawomocnieniu się nakazu zapłaty, ale twierdziła, że jej mąż nie był dłużnikiem powoda.

Nadto z w/w przyczyn sąd pominął dowody z dokumentów powołane przez stronę pozwaną na okoliczność nieistnienia wierzytelności stwierdzonej przedmiotowym nakazem zapłaty.

Sąd zeznania P. P. (1) uznał jako niewiarygodne, ich treść stoi w sprzeczności z okolicznościami faktycznymi ustalonymi przez sąd. Świadek udzielał mało konkretnych odpowiedzi. Na podstawie składanych przez pozwanego deklaracji i oświadczenia o stanie posiadania komornik sądowy podjął kolejne czynności w postępowaniu egzekucyjnym, w trakcie, których została ujawniona wyłącznie jedna ruchomość. Również jako mało wiarygodne sąd uznał twierdzenia świadka o nieistnieniu przedmiotowej wierzytelności.

Sąd zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 527 kc, gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli korzyść majątkową uzyskał przedsiębiorca pozostający z dłużnikiem w stałych stosunkach gospodarczych, domniemywa się, że było mu wiadome, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Zgodnie ze stanowiskiem Sadu Najwyższego (wyrok z dnia 27 kwietnia 2018 roku, IV CSK 200/17), skarga pauliańska ma na celu ochronę wierzytelności przed uniemożliwieniem wierzycielowi przez dłużnika przymusowego jej zaspokojenia z jego majątku, skutek dokonania czynności prawnych umniejszających ten majątek i przysparzających korzyści osobom trzecim. Pokrzywdzenie w rozumieniu art. 527 § 2 kc, to stan rzeczywistej niewypłacalności dłużnika w ogóle lub niewypłacalności w wyższym stopniu niż przed dokonaniem czynności prawnej. Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia niewypłacalności dla oceny podstaw skargi pauliańskiej. Niewypłacalność dłużnika w rozumieniu art. 527 § 2 kc należy rozumieć jako, stan majątku dłużnika, w którym egzekucja nie może przynieść zaspokojenia

wierzytelności pieniężnej przysługującej przeciwko temu dłużnikowi. Dochodzi do tego w drodze dokonania przez dłużnika czynności prawnej polegającej na przesunięciu składników majątkowych, powodującym uszczuplenie masy majątkowej i braku składników, z których można przeprowadzić egzekucję. Chodzi przy tym o aktualną niewypłacalność dłużnika. Dla wykazania niewypłacalności nie jest konieczne ogłoszenie upadłości dłużnika. Nie ma uzasadnienia dla utożsamiania niewypłacalności w rozumieniu art. 527 § 2 kc z przyczynami ogłoszenia upadłości, przewidzianymi w art. 10 i 11 ust. 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 2344), ponieważ znaczenie prawne ma jedynie to, czy czynność prawna dłużnika mogła spowodować lub pogłębić jego niewypłacalność istniejącą w chwili jej zaskarżenia i utrzymującą się do dnia wydania orzeczenia.

Uznanie czynności prawnej za dokonaną z pokrzywdzeniem wierzyciela wymaga wykazania przez niego, że stanowi ona samodzielnie lub w powiązaniu z innymi zdarzeniami warunek konieczny niewypłacalności lub powiększenia niewypłacalności. Jeżeli niemożność pełnego, przymusowego zaspokojenia wierzytelności powstała także bez dokonania przez dłużnika zaskarżonej czynności prawnej, żądanie jej ubezskutecznienia nie może być uznane za zasadne. Istotne jest dla zbadania pokrzywdzenia, czy w przypadku niedokonania konkretnej czynności wierzyciel faktycznie zostałby zaspokojony. Ocena zaistnienia pokrzywdzenia wierzyciela w tym znaczeniu, powinna być dokonana według chwili wyrokowania. Niewystarczające jest stwierdzenie, takiego stanu majątku dłużnika tylko w chwili zaskarżenia czynności prawnej. Nie ma znaczenia, czy stan uniemożliwiający zaspokojenie wierzytelności istniał w chwili działania czynności prawnej przez dłużnika.

Należy wskazać, iż w niniejszej sprawie czynność prawna dłużnika (umowa darowizny), została dokonana już po wydaniu nakazu zapłaty, nadto po wszczęciu na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, o którym dłużnik miał wiedzę. Bez wątplenia zarówno dłużnik jak i pozwana (jego żona) mieli świadomość, iż dokonali zaskarżonej czynności z pokrzywdzeniem wierzyciela. Obie strony umowy posiadały wiedzę o istnieniu wierzytelności wynikającej z przedmiotowego nakazu zapłaty i o toczącym się na jego podstawie postępowaniu egzekucyjnym. Wszak pozwana odbierała korespondencję przeznaczoną dla dłużnika, jak również brała udział w czynnościach, wówczas toczącego się postępowania egzekucyjnego.

Mimo, iż dłużnik deklaruje, że posiada ruchomości oraz środki pieniężne pozwalające uregulować mu zobowiązanie wynikające z nakazu zapłaty, nie czyni tego ponieważ kwestionuje istnienie wierzytelności. Kolejne próby podejmowane przez komornika w celu zajęcia ruchomości wskazywanych przez P. P. (1) i wyegzekwowania zobowiązania są bezskuteczne.

Nadto odnosząc się do zarzutu pozwanej, a dotyczącego istnienia wierzytelności wynikającej z przedmiotowego nakazu zapłaty, należy zważyć, że niniejsze powództwo wytoczone na podstawie art. 527 kc nie służy ponownemu merytorycznemu rozpoznaniu sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem.

W sprawie toczącej się na podstawie art. 527 kc nie jest możliwe dokonanie merytorycznej oceny i zmiany uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia, w tym wypadku nakazu zapłaty. Sąd w przedmiotowym postępowaniu nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego nakazem zapłaty. Niniejsze powództwo nie pełni roli kolejnego postępowania rozpoznawczego i nie może zmierzać do wydania innego rozstrzygnięcia aniżeli to zapadłe w sprawie o sygnaturze (...) przed Sądem Okręgowym w Poznaniu.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z prawomocnym nakazem zapłaty jego treść chroni powaga rzeczy osądzonej (res iudicata), zawisłość sporu, zatem pozwana nie może bez ograniczeń powoływać się na zarzuty zmierzające do zaprzeczenia obowiązkowi spełnienia świadczenia dłużnika na rzecz wierzyciela wskazanego w tytule wykonawczym. Podkreślenia wymaga fakt, iż skarga pauliańska nie stanowi nadzwyczajnego środka zaskarżenia i nie może prowadzić do zmiany prawomocnych orzeczeń sądowych.

Zwrócić należy uwagę na okoliczność, że w postępowaniu upominawczym dłużnik nie kwestionował istnienia roszczenia. Dłużnik nie wniósł sprzeciwu od doręczonego mu nakazu zapłaty, jak również nie podjął żadnych innych kroków prawnych zmierzających do wzruszenia prawomocnego już nakazu zapłaty. Trudno doszukać się racjonalnych

argumentów, które uzasadniałyby taką bierność po stronie dłużnika poza przyjęciem, że faktycznie przedmiotowe roszczenie nie zostało spełnione.

P. P. (1) dokonał zaskarżonej czynności będąc świadomym istniejącego zadłużenia wobec powoda J. Ł.. W dniu dokonania darowizny zarówno dłużnik jak i pozwana mieli wiedzę, że P. P. (1) ma nieuregulowane zobowiązanie względem powoda. Nadto oboje posiadali wiedzę o toczącym się wówczas postępowaniu egzekucyjnym.

Uznanie czynności prawnej za dokonaną z pokrzywdzeniem wierzyciela wymaga wykazania przez niego, że stanowi ona samodzielnie lub w powiązaniu z innymi zdarzeniami warunek konieczny niewypłacalności lub powiększenia niewypłacalności. Jeżeli niemożność pełnego, przymusowego zaspokojenia wierzytelności powstała także bez dokonania przez dłużnika zaskarżonej czynności prawnej, żądanie jej ubezskutecznienia nie może być uznane za zasadne.

W literaturze podkreśla się, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że skutek dokonania czynności prawnej z osobą trzecią może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Jednak samo pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika – wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności. Innymi słowy wystarczająca będzie u dłużnika świadomość możliwości wystąpienia pokrzywdzenia. Wskazuje się również, że dostateczną przesłanką przyjęcia działania dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli jest istnienie ogólnej świadomości co do tego, iż w wyniku podejmowanych czynności może on być niewypłacalny lub stan jego niewypłacalności może się pogłębić (zob. L. Stecki (w:) Kodeks..., s. 520).

Wobec powyższego trudno przyjąć wniosek przeciwny aniżeli taki, że P. P. (1) działał na szkodę wierzyciela J. Ł.. Bezsprzecznie obejmował świadomością i zdawał sobie sprawę, iż wyzbywa się jedynego majątku, z którego możliwe będzie prowadzenie egzekucji.

P. P. (1) wyzbywając się udziału w przedmiotowej nieruchomości doprowadził do stanu swojej niewypłacalności. Dłużnik działał więc co najmniej ze świadomością, a w ocenie sądu i z zamiarem pokrzywdzenia wierzyciela – powoda.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż w ocenie sądu karnego dokonanie przedmiotowej umowy darowizny wypełniło znamiona czynu zabronionego z art. 300 §2 kk, za które dłużnik został (nieprawomocnie) skazany.

Na powyższą ocenę sądu pozostają bez wpływu również twierdzenia pozwanej, iż dłużnik posiada ruchome składniki majątku, z którego powód może się zaspokoić. Z oświadczenia dłużnika wynika, iż posiada kilka pojazdów. Komornik nie zastał jednak tych ruchomości w miejscu wskazanym przez dłużnika. Twierdzenia pełnomocnika strony pozwanej, iż do zajęcia nie jest konieczne fizyczne przejęcie ruchomości w posiadanie jest słuszne, ale nie może doprowadzić do uznania, że wierzyciel ma faktyczną możliwość zaspokojenia się z tych ruchomości. Trudno wyobrazić sobie skuteczną sprzedaż w trybie egzekucji, jeśli licytanci nie będą mogli zapoznać się z przedmiotem licytowanym. Tym samym brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że dokonane zajęcie doprowadziłoby do wyegzekwowania jakiejś kwoty na rzecz powoda.

Zważyć należy, że do chwili obecnej wierzytelność wynikająca z nakazu zapłaty nie została uregulowana nawet w części.

W oparciu o zgromadzone dokumenty w aktach komorniczych sąd stwierdził, iż powód w sposób wystarczający wykazał stan niewypłacalności P. P. (1). Nieruchomość będąca przedmiotem darowizny doprowadziła do pokrzywdzenia powoda i niewypłacalności dłużnika.

Z treści art. 527 § 2 kc wynika, że wierzyciel pauliański powinien udowodnić jedynie związek między zaskarżoną czynnością dłużnika a stanem jego niewypłacalności (verba legis: „jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny”) i tylko w tym zakresie obciąża go ciężar dowodu omawianej obiektywnej przesłanki skargi pauliańskiej (art. 6 k.c.). Oznacza to, że na osobie trzeciej spoczywa ciężar dowodu wystąpienia innej, realnej przyczyny

nieefektywności egzekucji wierzyciela pauliańskiego i wpływu tej przyczyny na tę nieefektywność (np. częściowo, całkowicie).

W ocenie sądu gdyby nie doszło do zawarcia umowy darowizny pomiędzy dłużnikiem a pozwaną, z dużym prawdopodobieństwem można przypuszczać, że powód uzyskałby zaspokojenie swojej wierzytelności z darowanej części nieruchomości.

Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli.

Nie ulega wątpliwości, że pozwaną i P. P. (1) łączył stosunek bliskości w chwili dokonania czynności prawnej, albowiem byli wówczas i nadal są małżeństwem. Zatem należy przyjąć, że pozwana wiedziała o istnieniu długu oraz konsekwencjach dokonywanej czynności dla możliwości zaspokojenia wierzyciela. W toku postępowania dowodowego pozwana nie zaprzeczała powyższemu. Nadto sąd ustalił, iż pozwana wiedziała o istnieniu wierzytelności i toczącym się postępowaniu egzekucyjnym, zatem wiedziała o świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzyciela.

Na podstawie powołanych przepisów oraz dokonanych ustaleń sąd uznał za bezskuteczną w stosunku do powoda J. Ł. umowę darowizny udziału wynoszącego $\frac{1}{2}$ w prawie własności nieruchomości położonej w K., stanowiącej działkę nr (...) o powierzchni 1121m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy (...) w P. prowadzi księgę wieczystą (...), zawartą 03 lipca 2017 roku pomiędzy dłużnikiem P. P. (1), a pozwaną A. P., któremu przysługuje wobec dłużnika wierzytelność stwierdzona prawomocnym nakazem zapłaty wydanym przez Sąd Okręgowy w P. w dniu 20 lutego 2017 roku, w sprawie o sygnaturze akt (...), o czym orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i obciążył nimi w całości pozwaną, jako stronę przegrywającą proces. Wobec powyższego sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę, na którą składają się kwota 5.000 zł tytułem opłaty od pozwu, 5.400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych przepisów sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

Sędzia Anna Łosik